

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem J. W., B. n. L.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. 028478/2018/KUSK,
sp. zn. 028478/2018/KUSK /3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. 028478/2018/KUSK, sp. zn. 028478/2018/KUSK /3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 2. 2018, sp. zn. OD-9450/2017-Ratpe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal, že ve výroku nebyla konstatována vina a celý výrok je zmatečný, dále absentuje popis protiprávního jednání, správní orgány neuvedly ustanovení, podle kterých vyměřily sankci, z téhož důvodu nelze přezkoumat uložení náhrady nákladů řízení. Správní orgány také nedostatečně stanovily místo přestupku, nezjistily formu zavinění řidiče a neodůvodnily uložení pokuty. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 6. 6. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení správního deliktu provozovatele vozidla, za kterého byl označen žalobce. Součástí oznámení byla i výzva podle § 11 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), kterou byl držitel motorového vozidla RZ x vyzván k objasnění přestupku spočívajícího ve „*stání bez uhrazení poplatku – IP13c*“. Přílohou oznámení byly i dvě fotografie vozidla z čelního pohledu.
5. Dne 23. 8. 2017 byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce dne 4. 9. 2017 prostřednictvím svého zmocněnce odpor (bez plné moci podepsané zmocnitelem).
6. Dne 7. 2. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí (citováno níže), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobci byla za spáchaný přestupek uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 8. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce. Dne 21. 5. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

10. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí s upřednostněním důvodných námitek takto:

Absence popisu protiprávního jednání, konstatování viny ve výroku, zmatečnost výroku

11. Žalobce namítá, že z rozhodnutí není zřejmé, jaká právní povinnost měla být porušena a proč mělo být jednání protiprávní. Jednání mělo spočívat v neuhrazení poplatku za parkovné a mělo dojít k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení podle žalobce nenormuje povinnost uhradit parkovné. Správní orgány podle žalobce neuvedly do výroku rozhodnutí, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a ve výroku rozhodnutí také absentuje odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 1 zákona o silničním provozu.
12. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „*M. K., IČ: X, se sídlem: J. W., B. L, dále jen obviněný ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, dále jen zákon o silničním provozu, kdy jako provozovatel vozidla nezajistil aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy dne 17.05.2017 v 10:15 hod. v obci Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, ul. K Tájka s motorovým vozidlem r. z. X, jehož je provozovatelem byl spáchán dopravní přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a to tím, že nezjištěný řidič s vozidlem Audi A4 Avant X neuhradil poplatek za parkovné. Tímto jednáním obviněný porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a proto se mu podle ustanovení § 125f odst. 4), zákona o silničním provozu ukládá pokuta v částce 2000,- Kč*“.
13. Z uvedené citace je patrné, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl kromě § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uveden i § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*[p]ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*.“ Nicméně ve výroku prvostupňového rozhodnutí již nebylo blíže specifikováno, která z uvedených povinností nebyla dodržena. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že řidič neuhradil poplatek za parkovné, avšak nebylo zde specifikováno, že povinnost zaplatit poplatek za parkovné vyplývala z dopravní značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ podle vyhlášky č. 94/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*vyhláška č. 94/2015 Sb.*“). Význam a užití této dopravní značky je stanoven následovně: „*Značka označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách)*.“ Pravidlo stanovené touto dopravní značkou a ostatně ani zmínka o umístění této dopravní značky v místě, kde bylo vozidlo žalobce zaparkováno, není uvedena v celém prvostupňovém rozhodnutí a toto pochybení nenapravit ani žalovaný, neboť nikde ve svém rozhodnutí neuvedl, že povinnost zaplatit parkovné byla stanovena dopravní značkou IP 13c podle vyhlášky č. 94/2015 Sb., a že tato značka platila i pro místo, kde stálo vozidlo žalobce.
14. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „*[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle*

správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“

15. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, Sb. NSS č. 1546/2008, uvedl, *„vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnosti záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.“*
16. Vzhledem k tomu, že ve výroku rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, nebyl dostatečně popsán skutek, za který měl žalobce odpovídat, konkrétně nebyl popsán původce stanovené povinnosti, tj. dopravní značka vymezující konkrétní území, na kterém mají řidiči povinnost zaplatit parkovné, nesplňuje uvedený výrok prvostupňového rozhodnutí podmínky dostatečné určitosti výroku rozhodnutí o přestupku.
17. S formulací výroku rozhodnutí souvisí i další žalobcovy námitky, ve kterých namítá, že výrok rozhodnutí neobsahuje konstatování viny a je celkově zmatečný.
18. Podle § 93 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede vyslovení viny.“*
19. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 21. 9. 2004, č. j. 7 As 3/2004 – 71, Sb. NSS č. 244/2004, zabýval splněním podmínky konstatování viny ve výroku rozhodnutí, byť podle § 77 zákona o přestupcích, nicméně uvedené závěry platí i ve vztahu k nyní projednávané věci, neboť jak § 77 zákona o přestupcích, tak § 93 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky výslovně požaduje konstatování viny ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„[o]tázku posouzení a vyslovení viny nelze odbýt pouhým konstatováním „dopustil se přestupku“, jak učinil správní orgán I. stupně a jak považoval za dostatečné krajský soud. (...) Nevyslovení viny je vadou správního rozhodnutí a v daném případě je nutno posoudit, jaké má právní důsledky, tj. zda se rozhodnutí stalo*

nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, či zda se jedná o jinou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Za daných okolností lze dovodit, že se jednalo o tzv. jinou vadu řízení, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v kasační stížnosti nepopírá skutkový děj, netvrdí již to, co v žalobě – že přednost v jízdě měl mít on. Skutek je tedy jasně vymezen a prokázán, stejně tak je zřejmé, jaký delikt jím žalobce spáchal a výrok o trestu nebyl zpochybněn. Rozhodnutí správního orgánu tedy bylo stíženo formální vadou, žalobce jím však nebyl zkrácen na svých právech.“

20. Shora již bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně nevymezil dostatečně skutek, za který měl žalobce odpovídat, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí a ostatně ani v jeho odůvodnění neuvedl, že byla porušena povinnost stanovená dopravní značkou IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem. Dále je třeba přisvědčit žalobci, že z výroku prvostupňového rozhodnutí je toliko zřejmé, že je žalobce považován za obviněného z přestupku, avšak v žádné části výroku není uvedeno, že by byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Nejblíže je konstatování viny formulace „[t]ímto jednáním obviněný porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu“, ovšem i ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže tato formulace obstát jako dostatečné konstatování viny. V této formulaci totiž není vymezen konkrétní přestupek a není v ní ani odkazováno na ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, tj. na § 125f odst. 1 v návaznosti na § 10 odst. 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že soud již výše shledal nedostatky ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, nelze považovat pochybení v nekonstatování viny pouze za jinou vadu řízení, tato vada řízení má v návaznosti na již výše konstatované nedostatky výrokové části za následek nezákonnost rozhodnutí.
21. S uvedenými námitkami pak úzce souvisí i námitka zmatečnosti výroku rozhodnutí, neboť podle žalobce nelze z výroku jednoznačně dovodit, že byl žalobce uznán vinným z přestupku, a dále ani z jakého přestupku. Na základě výše konstatovaných nedostatků, ze kterých vyplývá, že správní orgán I. stupně nedostatečně vymezil skutek kladený žalobci za vinu a dále nekonstatoval v souladu se zákonem ani vinu žalobce za spáchaný přestupek, je i tato námitka žalobce důvodná, neboť z výroku prvostupňového rozhodnutí, který je citován výše, nelze jednoznačně seznat, jakého přestupku se měl žalobce dopustit.
22. S vypořádáním tohoto žalobního bodu souvisí i žalobní námitka žalobce, ve které namítal nedostatečné stanovení místa přestupku. Vzhledem k tomu, že soud uvedl, že žalovaný pochybil, když nedostatečně vymezil výrok rozhodnutí v části týkající se popisu skutku, a z daného důvodu přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, bylo by hodnocení místa popsání skutku nadbytečné, neboť žalovaný bude povinen se znovu zabývat vymezením skutku ve výroku napadeného rozhodnutí a soud by tak hodnotil aktuální vadný výrok

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci a neodůvodnění sankce

23. Žalobce dále namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který je ale blanketovou právní normou a nestanovuje přesné rozmezí sankce, která mohla být žalobci uložena. V další části žaloby pak žalobce namítal, že správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč, aniž by výši pokuty odůvodnil. Správní orgán neuvedl žádnou polehčující nebo přitěžující okolnost, ani nepopsal, z jakých důvodů uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a nikoli 1 500 Kč. Správní orgán také nezohlednil polehčující okolnosti, které byly podle žalobce zjevné ze

správního spisu, a to, že jednání nemělo žádné faktické následky, nedošlo ke škodě na zdraví, na majetku, k nemožnosti průjezdu komunikací či nemožnosti zaparkování ostatními účastníky silničního provozu, jednání trvalo krátce a bylo spácháno opomenutím, neboť řidič vozidla nejednal úmyslně a žalobce se podobného jednání nikdy nedopustil.

24. Podle § 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky se „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty.“
25. Ke kvalitě výrokové části, která se však týká vyslovení viny nikoli udělení sankce, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve druhé právní větě vyslovil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové částí rozhodnutí týkající se vyslovení viny Nejvyšší správní soud připustil a akceptoval jistou míru nepřesnosti, resp. neurčitosti, která ale musí být překonatelná interpretací zbývajících částí rozhodnutí, zejména odůvodnění. Zároveň je zřejmé, že není případně možné akceptovat, pokud by dotčené ustanovení nebylo uvedeno v rozhodnutí vůbec, tedy ani v odůvodnění rozhodnutí.
26. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně odkázal na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který pouze obecně vymezuje výši pokuty do 10 000 Kč. Nicméně v odůvodnění uložení pokuty správní orgán I. stupně uvedl, „[p]ři stanovení sankce správní orgán vycházel ze zjištění, že se jedná o porušení zákona, přestupek nemá charakter vysoké míry nebezpečnosti, k porušení zákona o silničním provozu nepochybně došlo, a protože byl přestupek spolehlivě zjištěn a nepochybně prokázán bylo rozhodnuto jak je shora uvedeno. Při úvaze nad stanovením výše sankce správní orgán přihlédl k závažnosti protiprávního jednání a dle ust. 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je stanovena možná výše sankce pokuty do 10.000,- Kč, kdy pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. V uvedeném případě se jedná o porušení dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž byl spáchán přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k), zákona o silničním provozu, za který je dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu stanovena výše pokuty v rozmezí od 1500 Kč do 2500 Kč. Správní orgán proto uložil pokutu ve výši 2000 Kč jak shora uvedeno.“
27. Soud připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí nebylo odkázáno na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které obsahuje přesné rozmezí možného uložení pokuty, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto ustanovení již specifikováno je a je tak jasné určitelné, podle jakého rozmezí byla pokuta uložena.
28. V souvislosti s odůvodněním uložení pokuty pak nad rámec toho, co uvedl správní orgán

I. stupě, již žalovaný nic nedoplnil. Pouze konstatoval, že byla pokuta uložena v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje a nepřevýšila 10 000 Kč.

29. Obdobné odůvodnění uložené pokuty (též se jednalo o pokutu uloženou ve výši 2 000 Kč, která byla uložena na základě výměry 1 500 Kč až 2 500 Kč a u které správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl „*k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*“ a žalovaný pak pouze doplnil, že pokutu považuje „*za zcela přiměřenou a odůvodněnou*“) posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nelze akceptovat absentující úvahu správních orgánů ohledně uložené pokuty a nelze ji nahradit úvahou krajského soudu. Správní orgány by měly provést alespoň základní úvahu ohledně výše pokuty. Takového pochybení nelze napravit v řízení u krajského soudu.
30. Vzhledem k tomu, že ani správní orgán I. stupně ani žalovaný neuvedly žádné konkrétní individualizované úvahy o výši pokuty (tedy ani nijak nevyhodnocovaly, zda byly na straně žalobce splněny podmínky pro zohlednění polehčujících okolností, či nikoli), nemůže soud toto pochybení napravit a dodatečně odůvodnit přiměřenost uložené sankce. Správní orgány zatížily své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a je tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Náklady řízení

31. Žalobce dále namítal, že ze stejného důvodu, jako uloženou pokutu, nelze přezkoumat ani povinnost k úhradě nákladů řízení. Žalobce citoval z prvostupňového rozhodnutí část výroku, ve kterém je uvedeno: „*dle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona ukládá pokuta v částce 2.000 Kč a náklady řízení 1.000 Kč*“. Podle žalobce nelze z výroku poznat ani to, jestli má náklady řízení platit žalobce nebo jestli budou tyto náklady řízení uhrazeny jemu.
32. Soud předně upozorňuje na to, že žalobce necitoval výrok prvostupňového rozhodnutí celý, neboť ihned za informací o uložení nákladů řízení 1 000 Kč je připojena informace o tom, že jak pokutu, tak náklady řízení je žalobce povinen uhradit do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Dále je uvedeno i číslo účtu, na který mohou být uvedené platby poslány. V souvislosti s náhradou nákladů řízení je pak uvedena i informace, že „*[p]ovinnost uhradit náklady správního řízení je zakotvena v ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a nařízená částka je dána Vyhláškou č. 520/2005 Sb. v platném znění, kterou se v ustanovení § 6 odst. 1 stanovuje paušální částka nákladů řízení, kterou je povinen nahradit občan a činí 1 000 Kč*“.
33. Žalobní bod tak není důvodný, neboť výrok rozhodnutí obsahuje veškeré informace, které žalobce považoval za neurčité. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje jak informace o právním podkladu pro stanovení částky náhrady nákladů řízení, tak je jasně definováno, kdo je povinen náhradu nákladů řízení zaplatit a žalobce měl i praktické informace o tom, že je možné uvedenou částku uhradit převodem na bankovní účet.

Absence formy zavinění řidiče

34. Žalobce dále namítal, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobce odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku, a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobce zastává názor, že ho nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
35. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že *„je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“*
36. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobce, podle které měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění je znak vyplývající z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

37. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího*

soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně ani žalovaný v rozhodnutí neuvedly úvahy o uložení správní sankce, zatížily tím správní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále správní orgány pochybily, když ve výroku rozhodnutí neuvedly původce povinnosti zaplatit poplatek za parkování, tj. dopravní značku IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem, čímž nedostatečně specifikovaly přestupek, za jehož spáchání byl žalobce objektivně odpovědný, a dále ve výroku rozhodnutí nekonstatovaly vinu žalobce, čímž zatížily rozhodnutí vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí a byl naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu pak soud přistoupil k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se nepřiznat žalobci část náhrady nákladů řízení. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud s ohledem na používání sofistikované procesní strategie žalobce či jeho zmocněnce (nepodepsaná plná moc připojená k odporům proti příkazům o uložení sankce, podávání pouze blanketních odvolání), jejímž účelem je dosažení zániku odpovědnosti za přestupky v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty. Že tyto nebo podobné postupy jsou používány k uvedenému cíli, vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014 – 48, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014 – 34, a ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. U zdejšího soudu lze pak odkázat na rozsudky ze dne

8. 4. 2015, č. j. 46 A 33/2015 – 25, ze dne 11. 8. 2015, č. j. 48 A 56/2015- 32, a ze dne 14. 1. 2016, č. j. 45 A 63/2015 – 24.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně